

Bydgoszcz, 29 września 2025

Dr hab. Michał Borodo, prof. UKW
Katedra Językoznawstwa Angielskiego
Wydział Językoznawstwa, ul. Chodkiewicza 30
Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

Recenzja dorobku dr. Marka Ó Fionnáina
w związku z postępowaniem w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa

1. Informacje o Habilitancie

Pan dr Mark Ó Fionnáin jest badaczem specjalizującym się w zagadnieniach dotyczących języka i przekładu, związanym od roku 2000 z Katolickim Uniwersytetem Lubelskim Jana Pawła II, najpierw na stanowisku starszego wykładowcy, a następnie adiunkta w Katedrze Filologii Celtyckiej w ramach Instytutu Językoznawstwa. Tytuł magistra Mark Ó Fionnáin uzyskał w Irlandii w Dublin City University na specjalizacji przekładoznawczej w roku 1996, tytuł licencjata z języków rosyjskiego i irlandzkiego w Trinity College w Dublinie w roku 1995, a stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na podstawie rozprawy pt. „Translating in Times of Turmoil: Liam Ó Rinn’s Irish Language Translations of Adam Mickiewicz” w Katolickim Uniwersytetem Lubelskim Jana Pawła II w roku 2011. Refleksję na temat języka i przekładu kontynuuje w zaprezentowanym dorobku oraz w przedłożonej rozprawie pt. *Colour Terminology in Modern Irish: A Comparative Study*.

2. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Zgłoszona jako główne osiągnięcie naukowe publikacja książkowa liczy 340 stron wraz z bibliografią i załącznikami i została wydana w 2023 roku przez cenione wydawnictwo naukowe Brill w ramach serii *Brill’s Studies in Language, Cognition and Culture*. Jak wyjaśnia na wstępie Autor, celem rozprawy jest zaprezentowanie pogłębionej analizy

dotyczącej terminologii kolorystycznej we współczesnym języku irlandzkim. Autor osiąga ten cel w bardzo dobrym stylu, zapraszając czytelnika do wystuchania opowieści, która zawiera w sobie odniesienia do realiów historycznych, studiów teoretycznych, opracowań leksykograficznych, irlandzkich przysłów i porzekadeł, dodatkowo ubarwiających wywód za pomocą cytatów z blogów, dyskusji internetowych i anegdot. Jak zaznacza Autor, badania dotyczące kolorów w języku irlandzkim nie doczekały się dotąd wielu naukowych opracowań, a istniejące prace koncentrowały się z reguły na staroirlandzkim a nie na nowożytnym, współczesnym języku irlandzkim. Praca wypełnia zatem lukę w badaniach akademickich.

Choć irlandzki jest oficjalnym językiem Irlandii oraz jest nauczany w irlandzkich szkołach, liczba jego użytkowników jest ograniczona – podczas gdy pod koniec XIX wieku rodzimi użytkownicy języka stanowili 90 procent populacji, obecnie jako językiem rodzimym posługuje się nim w różnym stopniu znacznie mniejszy procent Irlandczyków. Książka wspomina niejednokrotnie o presji angielskiego skutkującej stopniowym przejmowaniem anglojęzycznego systemu pojęć i sposobu postrzegania kolorów. A przecież każdy język to unikatowy sposób postrzegania świata, w tym również spektrum kolorów ze wszystkimi ich konotacjami i kulturowym zakorzenieniem. Autor w interesujący i wnikliwy sposób opowiada o unikatowości irlandzkiego postrzegania kolorystycznego spektrum, prezentując także w ostatnim rozdziale dane zgromadzone w trakcie badań i rozmów z udziałem rodzimych użytkowników języka, co jest niewątpliwą zaletą rozprawy.

Książka rozpoczyna się od omówienia koncepcji teorii Berlina i Kaya, twórców współczesnej szkoły badań nad kolorami, zaprezentowanej po raz pierwszy pod koniec lat 60. w *Basic Color Terms. Their Universality and Evolution*. Jednak, jak podkreśla Autor, Berlin i Kay nie analizowali w ogóle języków celtyckich. Nie zostały one również uwzględnione w zapoczątkowanym przez nich w latach 70. projekcie 'World Color Survey'. Uniwersalistyczna koncepcja Berlina i Kaya zakłada m.in., że choć wszystkie społeczności posiadają tak samo rozwiniętą fizyczną umiejętność widzenia barw, nazwy kolorów pojawiają się w każdym języku w ustalonym porządku, a więc w pierwszej kolejności pojawia się biały/jasny i czarny/ciemny, następnie czerwony, potem zielony z żółtym, następnie niebieski itd. Jeśli dana kultura posiada określenia na trzy kolory, są to

biały, czarny i czerwony, jeśli na pięć kolorów, będą to dodatkowo zielony i żółty, a nie np. pomarańczowy lub brązowy.

W związku z tym język w kontekście postrzegania kolorystycznego spektrum może znajdować się na jednym z siedmiu etapów rozwoju. Języki pierwszego etapu zawierają określenia na czarny/ciemny i biały/jasny, natomiast języki na siódmym etapie rozwoju zawierają także takie terminy jak, przykładowo, pomarańczowy, szary, różowy i fioletowy. Koncepcja ta spotkała się z krytyką części badaczy, którzy zarzucali jej anglocentryczność i podważali jej założenia i ustalenia. Na przykład wg Wierzbickiej, choć każdy język posiada określenie oznaczające 'widzenie', nie każdy język zawiera słowo 'kolor' lub odrębne terminy odnoszące się do poszczególnych kolorów, a dla ich sposobu postrzegania świata ważniejsze są inne właściwości rzeczy, takie jak np. kontrast, jasność lub lśnienie.

Po omówieniu perspektyw uniwersalistycznej i relatywistycznej, Autor przechodzi do omówienia stosunkowo, jak się okazuje, skromnych badań dotyczących systemu kolorów w języku irlandzkim, które odnoszą przede wszystkim do staroirlandzkiego. Opracowania na temat terminologii kolorystycznej w językach szkockim i mańskim, którym także poświęcona została publikacja, prawie nie istnieją, co ponownie świadczy o zasadności podjęcia tego tematu badawczego przez Autora. Rozdział pierwszy omawia w dalszej kolejności dostępne prace leksykograficzne i pedagogiczne dotyczące irlandzkiego, szkockiego i mańskiego. Ich treścią, w sposób bardziej wnikliwy, zajmuje się z kolei rozdział drugi.

Rozdział drugi to szczegółowe omówienie terminów kolorystycznych w trzech współczesnych, 'siostrzanych', jak nazywa je Autor, językach goidelskich, wywodzących się od staroirlandzkiego, a więc irlandzkiego, szkockiego i mańskiego. Przedmiotem analizy są tu w pierwszej kolejności cztery celtyckie kolory podstawowe, a więc *dubh* (czarny), *fionn* (biały), *rúad* (czerwony) i *glas* (niebieski/zielony/szary). Rozdział wyjaśnia, w jaki sposób język praindoeuropejski, który zawierał jedynie przymiotniki oznaczające 'jasny' i 'ciemny', w wyniku postępującego różnicowania dialektalnego z czasem wykształcał bardziej precyzyjne terminy kolorystyczne. W przypadku irlandzkiego, proces ten nasilił się od VI wieku wraz z rozwojem ornamentalistyki i stosowania kolorów do tworzenia manuskryptów i średniowiecznych, irlandzkich wysokich krzyży, a następnie przyspieszył od wieku XVII pod wpływem angielszczyzny, która używała odmiennego

systemu kolorów. Używając systemu i terminologii Berlina i Kaya, w ten sposób język etapu czwartego dostał się pod wpływ języka etapu siódmego. Autor śledzi rozwój terminologii kolorystycznej w kolejnych wiekach, wskazując na różnice między trzema językami goidelskimi, które niekiedy podążały innymi ścieżkami odnośnie nazw kolorów. Analiza dotyczy pól semantycznych kolorów *bán* (biały), *buí* (żółty), *dearg* (czerwony), *geal* (biały), *gorm* (niebieski/zielony, co ciekawe również w odniesieniu do ciemnego koloru skóry), *uaine* (zielony), *donn* (brązowy), *liath* (siwy/szary) oraz *orange* (pomarańczowy).

Ten ostatni nastąpił pewnych trudności w latach 30. XX wieku podczas tłumaczenia tekstu Konstytucji Irlandii, która zawierała opis trójkolorowej irlandzkiej flagi. Język irlandzki tradycyjnie kategoryzował kolor pomarańczowy jako odcień żółtego lub, niekiedy, czerwonego, a nie jako osobny kolor podstawowy, jak to miało miejsce w języku angielskim. Taka sytuacja miała wcześniej miejsce również w innych językach europejskich, gdzie do opisu tego konkretnego koloru używany był wyraz złożony, np. żółto-czerwony, ciemnożółty lub jasnoczerwony, ale wraz z rosnącą popularnością owocu pomarańczy, jej kolor przejął to pole znaczeniowe. W języku irlandzkim nadal funkcjonował jednak podział odnoszący się do ciemniejszego odcienia żółtego lub jaśniejszego odcienia czerwonego. Takie rozwiązanie nie wydawało się jednak wystarczające w kontekście opisu irlandzkiej flagi w tekście konstytucji. Po rozważeniu kilku wersji i wariantów językowych, tłumacze zaproponowali ostatecznie w irlandzkim tekście neologizm *flannbhuí* (krwisto-czerwono-żółty), który stał się quasi-ekwiwalentem słowa angielskiego. Kolor zagościł zatem w języku w związku z potrzebą przekładu Konstytucji Irlandii, co miało miejsce w roku 1937.

Rozdział drugi opisuje również terminologię kolorystyczną w językach szkockim i mańskim od czasów dawnych aż po dzień dzisiejszy, nawiązując do szeregu słowników i materiałów edukacyjnych, publikacji naukowych, jak również dyskusji internetowych, które ubarwiają wywód Autora. Rozdział w udany sposób ukazuje zmiany w użyciu nazw kolorów w językach goidelskich, wskazując na trend polegający na przejmowaniu nazw kolorów podstawowych z angielszczyzny i stopniowym przechodzeniu od języka etapu czwartego do języka etapu siódmego.

Rozdział trzeci koncentruje się na użyciu i polach semantycznych terminów kolorystycznych występujących w przysłowiach i porzekadłach oraz nazwach miejsc i miejscowości. Będąc w użyciu od wieków, są one w dużej mierze odporne na historyczno-

kulturowe czynniki zewnętrzne, odzwierciedlając niejednokrotnie zakonserwowany obraz świata i użycie języka czasów minionych. Analiza irlandzkich przysłów i porzekadeł potwierdza, że podstawowym systemem był pierwotny system pięciu kolorów, do których należały: *bán* (biały), *buí* (żółty), *dearg* (czerwony), *dubh* (czarny) oraz *glas* (zielony). Wśród kolorów o mniejszej częstotliwości, *liath* występował w odniesieniu do koloru włosów, natomiast *rua* był używany w odniesieniu do włosów i futra. Podobnie analiza irlandzkich, jak również szkockich i mańskich toponimów, wykazała użycie tych pięciu najczęściej występujących określeń kolorystycznych, z tą różnicą, że najpierw występował *rua/ruadh/ruy*, w późniejszym czasie zastąpiony przez *dearg*, który przejął większość zakresu leksykalnego *rua*. Kolory najczęściej pojawiające się w przysłowiach i toponimach w tych trzech językach to *dubh* (czarny), *bán* (biały) oraz *glas* (zielony).

Rozdział czwarty przedstawia wyniki badań terenowych przeprowadzonych wśród rodzimych użytkowników języka irlandzkiego. Stanowi to cenne uzupełnienie dotychczasowych badań, ponieważ podejmuje temat użycia terminów dotyczących kolorów przez współczesnych użytkowników języka w życiu codziennym, a nie jedynie w naukowych badaniach leksykograficznych. W badaniu wzięło łącznie udział trzydziestu ośmiu respondentów, z których większość pochodziła z Irlandii zachodniej. Respondenci zostali w pierwszej kolejności poproszeni o podanie wszystkich kolorów podstawowych, jakie były im znane, oraz wszystkich powiedzeń związanych z kolorami jakie znali w języku irlandzkim. Następnie uczestnicy badania mieli za zadanie określić kolory pojawiające się na łącznie trzydziestu specjalnie dobranych zdjęciach. Ten sposób prowadzenia badania pokazuje istotną różnicę w porównaniu na przykład z badaniami Swinkels z roku 2015, do udziału w którym zostali poproszeni zarówno rodzimi jak i nierodzimi użytkownicy języka irlandzkiego, posługujący się tym językiem na zróżnicowanym poziomie. Dodatkowo podstawą badania Swinkles były wypełniane pisemnie w języku angielskim kwestionariusze, podczas gdy przeprowadzone przez Habilitanta badania wykorzystywały oprócz formy pisemnej nagrania i wszystkie bez wyjątku dotyczyły osób posługujących się biegle językiem irlandzkim jako językiem pierwszym i rodzimym.

Przeprowadzona analiza dotyczyła postrzegania kolorów podstawowych (*dubh*, *dearg*, *glas*, etc), jak również kolorów o węższym zakresie znaczeniowym (*rua*, *uaine*, *liath*, *fionn*, *corcra*, etc.). Autor postanowił zbadać m.in., w jaki sposób jego rozmówcy rozróżniają terminy kolorystyczne, które częściowo się pokrywają, co doprowadziło go do

szeregu wniosków. Przykładowo tradycyjny zakres znaczeniowy *geal* jako jasnej, czystej bieli oraz *bán* jako brudniejszej odmiany bieli zanika się w obliczu faktu, że ten drugi termin staje się coraz bardziej domyślnym odpowiednikiem angielskiego podstawowego określenia na kolor biały, niezależnie od opisywanego przedmiotu. Podobnie *oráiste* staje się coraz bardziej domyślnym i powszechnie używanym odpowiednikiem angielskiego terminu kolorystycznego *orange*. Z kolei *flannbhuí* ma bardzo ograniczone zastosowanie poza dziedziną prawodawstwa i irlandzkiej konstytucji, co, jak wskazuje Autor, wiąże się z jego niedostatecznym rozpropagowaniem i brakiem wyeksponowania w materiałach o charakterze edukacyjnym.

Przeprowadzona analiza wskazuje także na odchodzenie od terminu *uaine* na rzecz powszechnie używanego *glas*, który staje się domyślnym podstawowym terminem kolorystycznym, ponownie odpowiadającym angielskiemu podstawowemu terminowi kolorystycznemu *green*. Autor wiąże to m.in. z postępującą standaryzacją w metodach nauczania w systemie edukacyjnym, która propaguje 'praktyczny', ale jednocześnie kulturowo uproszczony i zubożały obraz świata. *Liath* staje się obecnie uniwersalnym odpowiednikiem angielskiego *grey*, podczas gdy pole semantyczne terminu *glas* jest coraz bardziej ograniczane do koloru zielonego. Podobnie tradycyjny sposób wyrażania odcienia czerni albo odniesień do ciemnego koloru skóry za pomocą *gorm* stopniowo wychodzi z użycia. Przeprowadzona analiza wskazuje na to, że system tradycyjnych irlandzkich terminów określających kolory ulega, niestety, erozji i stopniowo dostosowuje się do dominującego systemu angielskiego.

Rozdział piąty, podsumowujący, uwypukla najważniejsze ustalenia. Autor wskazuje tu również na duże zainteresowanie badaniami dotyczącymi terminów kolorystycznych w języku polskim, na tle których badania irlandzkich pojęć kolorystycznych prezentują się mniej okazale – stan rzeczy, który Habilitant postawił sobie za cel zmienić. W podsumowaniu Autor podkreśla raz jeszcze, używając systemu i terminologii Berlina i Kaya, że język irlandzki pod wpływem systemu angielskiego staje się językiem etapu siódmego. Pytanie, które nasuwa się w tym kontekście to pytanie o to, czy proces ten jest nieodwracalny, czy też można na niego wpłynąć lub go spowolnić i jakie konkretnie działania mogłyby się do tego przyczynić. Jak ustrzec tradycyjne irlandzkie kolory od zapomnienia? Tym samym pozwolę sobie zakończyć opis głównego osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

– osiągnięcia, które proponuje spojrzenie na terminy kolorystyczne w języku irlandzkim z perspektywy wizualnej oraz z wykorzystaniem badań przeprowadzonych wśród rodzimych użytkowników języka irlandzkiego, odróżniając się tym samym i wzbogacając badania wcześniejsze.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Obok głównego osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, Habilitant wykazał następujący dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora, czyli od roku 2011: jedna monografia przygotowana na podstawie rozprawy doktorskiej oraz szesnaście artykułów w publikacjach książkowych i czasopismach. Dotyczą one języka irlandzkiego, a także problematyki przekładowej, ukazując przemiany, jakim podlegał ten język mniejszościowy pod wpływem angielszczyzny.

Monografia doktorska zatytułowana *Translating in Times of Turmoil: Liam Ó Rinn's Irish Language Translations of Adam Mickiewicz* została opublikowana w ramach serii „Lublin Studies in Celtic Languages” w Wydawnictwie Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w 2014 roku. Dotyczy dwóch odmiennych tłumaczeń *Ksiąg Narodu Polskiego i Pielgrzymstwa Polskiego* Adama Mickiewicza przełożonych na język irlandzki przez Liama Ó Rinna. Publikacja koncentruje się na przyczynach przygotowania przez tłumacza aż dwóch różnych wersji językowej w przechodzącej wówczas gwałtowne zmiany Irlandii. Co ciekawe, jest to dodatkowo przykład tłumaczenia pośredniego/niebezpośredniego stworzonego przy pomocy języka francuskiego, co w sposób nieunikniony przyczyniło się do szeregu różnic zauważalnych podczas analizy polskiego oryginału oraz docelowego materiału irlandzkiego. Mark Ó Fionnáin wyjaśnia, w jaki sposób przekład Ó Rinna był wyrazem jego przekonań na temat języka irlandzkiego – odradzającego się wówczas jako języka literackiego – jego postrzegania, statusu kulturowego, przyszłości i nowoczesnego zapisu tego języka.

Przekładom Ó Rinna Habilitant poświęcił także cztery artykuły opublikowane po irlandzku i angielsku w czasopismach *Translation Ireland*, *Rocznikach Humanistycznych* oraz monografii zbiorowej opublikowanej w *PASE Papers in Literature, Language and Culture*. Dwa inne artykuły Habilitanta dotyczą tematyki standaryzacji języka irlandzkiego jako języka pisanego, podkreślając m.in. problemy, jakie nieustannie zmiany językowe

sprawy tłumaczom tego języka (artykuły „The Gift That Keeps on Giving: The Three Standards of Irish” oraz „An Irish Solution to an Irish Problem: The (Neverending) Issue of Standardising Irish”). Kolejne trzy artykuły również dotyczą kwestii przekładu na język irlandzki, tym razem głównie z języka rosyjskiego (m.in. Czechowa, Tołstoja i Puszkina), i tym razem omawiają przekłady bezpośrednie, a nie tłumaczenia wykonywane przy pomocy języka pośredniczącego, takiego jak angielski lub wspomniany wcześniej francuski.

Wśród przygotowanych po uzyskaniu stopnia doktora publikacji na uwagę zasługują cztery artykuły dotyczące języka irlandzkiego w kontekście literatury fantazy i science-fiction opublikowane w książkach pod redakcją oraz w czasopiśmie *Między Oryginałem a Przekładem*. Autor zgłębia tu tematykę terminologii fantastycznej i fantastycznonaukowej w przekładzie na język mniejszościowy. Autor analizuje na przykład sposoby tłumaczenia terminów takich jak „goblin”, „hobbit”, czy „czarownica”, a także współczesnych określeń zaczerpniętych z terminologii fantastycznonaukowej. Podaje m.in. problemy związane z odnalezieniem właściwego ekwiwalentu na angielskie określenia „wiedźma”, pokazując jak bogatą i barwną paletą możliwości dysponuje tłumacz w języku irlandzkim, a jednocześnie, że żadne z dostępnych w tym języku określeń nie pokrywa się z polem semantycznym angielskiego terminu. Habilitant wskazuje w tym kontekście na inwencje autorów i tłumaczy oraz brak standaryzacji wspomnianych terminów w językach irlandzkim, a także szkockim. Pozostałe artykuły Habilitanta to opublikowane w czasopismach analizy, które koncentrują się na zagadnieniach leksykografii na podstawie słownika wielojęzycznego z XVIII wieku autorstwa Petera Simona Pallasa w odniesieniu do języków irlandzkiego, szkockiego gaelickiego i języków celtyckich w ogóle.

4. Informacja o aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni

Oprócz działalności prowadzonej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II Mark Ó Fionnáin prowadził badania nad językami celtyckimi, w szczególności w odniesieniu do irlandzkiego i walijskiego systemu kolorów, z prof. Sabine Asmus (początkowo Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, obecnie Uniwersytet Szczeciński/Uniwersytet w Lipsku). Wiązało się to z pobytami na uniwersytetach w Lipsku i Szczecinie, a efektem tej współpracy były wystąpienia konferencyjne w Polsce i we

Włoszech. Z kolei w roku 2016 Habilitant uczestniczył w międzynarodowym programie mobilności akademickiej Erasmus+ na Uniwersytecie w Niemczech, w Lipsku. W tym czasie Mark Ó Fionnáin wygłosił serię wykładów na temat statusu języka irlandzkiego jako języka urzędowego Unii Europejskiej oraz pierwszego języka urzędowego Irlandii.

5. Ocena działalności organizacyjnej, dydaktycznej i popularyzatorskiej

Dr Mark Ó Fionnáin jest osobą aktywną, jeśli chodzi o działalność redaktorską, organizacyjną i popularyzatorską. Współorganizował konferencje celtyckie w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II w latach 2015, 2017 i 2019, jak również wykłady z cyklu „Understanding Ireland”, organizowane od roku 2015 i mające na celu przekazanie wiedzy na temat kultury irlandzkiej. Przykładami zaangażowania w popularyzację wiedzy są uczestnictwo w Europejskich Dniach Językowych na zaproszenie Ambasady Irlandii w Warszawie w latach 2012–2014, gdzie Mark Ó Fionnáin prowadził warsztaty dotyczące języka irlandzkiego, oraz współorganizacja – od 2015 roku – corocznego wydarzenia, jakim jest Dzień Celtycki w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II. W ramach działań upowszechniających wiedzę o Polsce, Habilitant uczestniczył w dwóch wywiadach radiowych, w roku 2023 oraz 2022, przybliżając w języku irlandzkim takie tematy jak zbliżające się wybory parlamentarne oraz sytuację uchodźców z Ukrainy. Pełnił funkcję przewodniczącego spotkania z autorami publikacji *A History of Ireland in 100 Words*, które zostało zorganizowane przez Ambasadę Irlandii.

Mark Ó Fionnáin był także aktywnie zaangażowany w proces przygotowania wniosków grantowych mających na celu wspieranie działalności filologii celtyckiej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Przygotowania te zakończyły się sukcesem, jako że Rząd Irlandii trzykrotnie zdecydował się wspomniany grant przyznać (w latach 2016, 2018 i 2019). Za swoje zaangażowanie organizacyjne i popularyzatorskie Habilitant dwukrotnie otrzymał wraz z zespołem Nagrodę Rektora KUL (w latach 2017 i 2019). W ramach swojej działalności dydaktycznej dr Ó Fionnáin wypromował 28 prac magisterskich oraz sześć razy występował w roli recenzenta. Ważną częścią aktywności Marka Ó Fionnáina są również tłumaczenia, przygotowywane z języka polskiego i rosyjskiego na język irlandzki. Habilitant był członkiem kolegium redakcyjnego zeszytu 6. czasopisma „Neofilologia”. Jest redaktorem anglojęzycznym „Roczników Humanistycznych”.

6. Konkluzja

Konkludując ocenę poszczególnych elementów przedłożonego mi do oceny dorobku naukowego i akademickiego dr. Marka Ó Fionnáina, stwierdzam, że przedstawione osiągnięcia akademickie oraz recenzowany dorobek naukowy spełniają warunki do postawienia wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, dyscyplinie językoznawstwo.

Bydgoszcz, dn. 29 września 2025 r.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'M Borodo', with a stylized, cursive script.

dr hab. Michał Borodo, prof. UKW